

סיפורה האישי של הזמרת הישראלית שמצאה את עצמה במרכז סנסציה בינלאומית

לא כדאי ליקבל

הכל התחיל ביום המשחק הגדול ב-1957 כדורגל, בין נבחרות ישראל חלם ב-רמתגן, אילקה, בעלי, משוגע אחרי כדור-גל. הלכנו שלוש שנים - אילקה אני ואודי בננו לחיות במשחק. אחרי המשחק נפגשנו עם יענקל'ה חודורוב ואשתו. חודורוב הזמין אותנו למסיבה, שעמדה להיערך איתו ערב באילמי גיל לכבוד החלשים, וקבענו ללכת לשם אחר-כך.

מאת אביבה רווח

אחרי שנגמרה מסיבת ההתאחדות לכדורגל נסענו לאפקה, למסיבה עם חברי משלחת האיגודים המקצועיים מגאנה. איתנו היו חודורוב רוב ורונקי, שני האחים צ'ארלס, גיגי, קליף ג'ונס ודוד בואן. במסיבה הזאת החלה תחרות בינלאומית בשירים. החלשים שרו משיריהם, הגאנאים את שלהם והישראלים שירים שלנו. בסוף עוד ביקשו מאיתנו לשיר כמה שריידת כושיים.

היה שמח והחברה החליטו שהם רוצים עוד לנסוע לבר. נסענו במכונית שלנו וב-סנדר של חודורוב לבר הירקון, ושם החל גיגי פירואנצה, אחד הבוסים של קבוצת יובנטוס האיטלקית והמלחה של ג'ון צ'ארלס, להזמין את כולם על חשבוננו לשתיה. כש-

כדי לברר מה אפשר לעשות להחשת הסיפורים הפורמליים. סוחר כבר ידע אז שאני מתכוונת לנסוע, אבל הוא לא אמר לי אף מילה אחת, ואפילו לא רמז שהוא מתנגד שאסע לאנגליה עם הנבחרת.

לפני הנסיעה עוד צילצלתי לגיגי פירואנצה לרומא כי עוד מקודם חשבתי להיות ברומא לפני שאגיע לאנגליה. ומכיוון שגיגי הזמין אותי להתארח אצלו, רציתי לשאול אותו אם יהיה באותה תקופה ברומא. הוא ענה שיהיה ברומא עד השני בפברואר, אמרתי לו כי עד אז אהיה אולי באיטליה.

★ ★ ★ להסית את דעת הוולשים

ך כך נסעתי באותו מטוס בו נסעה הנבחרת. אילקה בא ללחץ אותי, יחד עם אודי. לקחתי עמי את הבת של אליזבט

ושל ג'ונס מהמשחק - או יהיה סיכוי שנפסיד בחרון שערם קטן יותר. קיבלתי את דבריו ברוח שנאמרתי.

כ שהגענו ללונדון, באו לקבל את פני הנבחרת צלמים ועיתונאים. אבל אף אחד מהם לא ניגש אלי, לא צלם ולא עתונאי. רק האבא של הילדה שהבאתי אתי בא לקבל את פני. לנבחרת היה אוטובוס מיוחד, שלקח אותם למלון מוטסן בלונדון. אמרו לי שהמלון הוא ליד תחנת הרכבת, לכן נסעתי יחד עם המלון. קיבלתי חדר נפרד, ואחרי מספר דקות ירדתי לפי הזמנת איש המלון לשתות תה. שם ביקשתי לראשונה את ג'ים מורפי, ראש נבחרת הכדורגל של חלם.

שאלתי אותו אם החברה של חלם הם בלונדון, והוא השיב כי הם נמצאים כבר באימונים. ביקשתי ממנו למסור להם פתק, בו כתבתי שהגעתי ושאני מבקשת מהם לא לשכוח לארגן לי לשמוע את המקהלות. הפתק לא היה בתוך מעטפה ומורפי שאל אם יוכל לקרוא את מה שכתוב בו. עניתי: "כמובן!" כל זה היה בנוכחות סוחר ואני שיש הנבחרת שלנו.

הלכתי לישון והשארתי הודעה שיעירו אותי ב-10 בבוקר. למחרת בבוקר, התיקשתי מיד עם בן-דודו של אילקה, יעקב רבינוביץ, שהוא בעל תעשיות כימיות לי רפואות בלונדון. הוא כעס שלא הודעתי לו קודם כי הגעתי, ובא מיד למלון לקחת אותי במכונית. נסענו מהמלון ישר למשרדי אל-על בלונדון, ושם שילם יעקב בצ'ק את הסכום עבור כרטיס הנסיעה שלי. לפני נסיעתי הפקיד אילקה בתל-אביב צ'ק, בתור ערובה, במקרה שבן-דודו לא ישלם את הסכום.

זוהי הוכחה מוחלטת לכל אדם המעוניין לדעת מי שילם עבור כרטיס הנסיעה שלי. הצ'ק הזה שולם עוד לפני שהחל המשחק, ולפני שהיה הרעש בעתונות. אפשר לבי-דוק זאת בספרים של אל-על.

נסעתי עם בן-דודו של אילקה לשגרירות הישראלית, ובנוכחותו צילצלתי לקרדיף, אל דוד בואן, כדי לברר אם קיבל את הפתק ששלחתי באמצעות מורפי. בואן אמר לי ש-כרטיסים עבורי למשחק יהיו בכניסה של השחקנים. אז, בשעת השיחה, לא ידע בואן כלל מה עומד לקרות. אחרת, היה בודאי רומז לי משהו.

אכלתי צהרים עם אחד מעובדי השגרירות ואשתו, באתי אל זובה אילת, אשתו של השגריר שלנו, והיא לקחה אותי לתערוכה במזיאון. אחרי-הצהרים שתיתי תה עם אחת מנשיאות ויצ"ר בלונדון, שפגשנו אותה בכנס העולמי של ויצ"ר בארץ, שם שרנו.

לא היה לי מושג מה עומד להתרחש למחרת. התכוונתי לנסוע בבוקר יום המשחק לקרדיף, ואף הזמנתי את יעקב לנסוע אתי, מאחר שהחלשים הבטיחו להשאיר לי שני כרטיסים.

★ ★ ★ 100 עתונאים מחכים

ב יום שלפני המשחק, בבוקר, רציתי לברר איך מגיעים לקרדיף. אשתו של אליהו אילת אמרה לי שהוא אינו נוסע וכי מהשגרירות יסע רק רחבעם עמיר. התקשרתי לכן עם השגרירות ובקשתי את רחבעם, כדי לברר אם אוכל לנסוע עמו במכונית. אולם לפני שנתנו לי את מר עמיר, אמרה לי המוכירה שהנספחת לעתונות רוצה לדבר איתי.

עמיר אמר לי כי הוא נוסע ברכבת, וקבענו שלמחרת אפגוש אותו בתחנה, על מנת שניסע יחד. ואז נתנה לי המוכירה את הנספחת לעתונות בשגרירות. היא אמרה לי: "תראי אביבה, היה מאמר לא יפה עליך בעתון וטילפנו אלי עד עכשיו איזה 50 עתונאים המחמשים אותך".

לא הבנתי מה העניינים ושאלתי: "מה?

"עלי להבה..."

ליד האח הבערת בחדר האורחים בילה שלהם בשיכון אפקה, מבליים אילקה ואביבה ערב שקט. באש האח הם צולים דגי כינרת. בכל עת פנאי מתמסר אילקה לחילי הרועים המרובים אשר לו, אשר אותם הוא בונה ומגלף כמו ידיו. אחד החלילים שלו נשלח החודש כמוצג אופייני של כלי נגינה ישראלי לסוויאון הלאומי בקופנהגן.

מצי-הרוח העליו היה בשיאו, אמר גיגי אלי, בנוכחות כולם: "את מוכרתה לבוא לקרדיף!" ולעיני כולם, הציע לי את הדולא-רים למימון הנסיעה. ברור שלא רציתי לקחת ממנו את הכסף.

אולם הרעיון נולד. עד שבועיים לפני לידת בני השני, יובל, לפני חצי שנה, עבדתי; וביני לבין אילקה דובר כל הזמן שאצא לחופש לחוץ-לארץ. ההזדמנות של המשחק בקרדיף נראתה לי כהזדמנות מצויינת לנסוע, וגם לראות את המשחק.

★ ★ ★ סוחר לא התנגד

אמרתי לגיגי פירואנצה שאם אגיע ללונדון בומן, אבוא למשחק ב-קרדיף. גיגי הציע לי או לבקר באיטליה, כאורחת קבוצת יובנטוס. מאותו רגע התחלתי לחשוב ברצינות על הנסיעה, ולמחרת ניגשתי לספל במרץ בכל הסידורים. מישו, אינני זוכרת מי, עוד אמר: "יהיה נהדר, את תבעי את בעיטת הפתיחה".

היה זה כבר די מאוחר לסדר את כל הסידורים ולהגיע במועד למשחק. כשפניתי למשרד העליה לבקש היתר-יציאה דחוף, ו-צינתי כי אני רוצה להספיק להגיע למשחק בקרדיף, אמרו לי להביא מכתב מהתאחדות הכדורגל. שם סירבו, ובצדק, לתת לי מכי-תב כזה, מאחר שלא הייתי חברה במשלחת דיברתי אז עם אלון-משנה שמואל סוחר. אני זוכרת שהוא אמר שלא יוכל לעשות כלום בנדון, אבל יצמצם להתאחדות הכדורגל